

LA VIDA I L'AUTENTICITAT

Guillem Turró

En aquest article plantegem una introducció a una filosofia de l'autenticitat. Considerem tots aquells conceptes que es vertebren al voltant d'aquesta noció tan important dins la filosofia existencialista del segle passat. Seguint fonamentalment Ortega y Gasset, mostrem les traces d'una ètica humanista centrada al voltant del sentit i el valor de la vida.

“Cualquier destino, por largo y complicado que sea, consta en realidad de un solo momento: el momento en que el hombre sabe para siempre quién es.”
Jose Luis Borges

139

La vida com a projecte

La vida caldrà entendre-la com la lluita per fer coincidir el que anem fent amb el nostre projecte o missió vital. La major o menor coincidència entre aquests dos elements es xifrarà en termes d'autenticitat o inautenticitat. Parlar de la vida com una obra d'art significarà reconèixer que no existeixen projectes estàndards o genèrics, que d'alguna manera el nostre projecte vital l'hem d'anar —tot prenent aquesta paraula en el seu sentit etimològic— inventant.

L'home és un projecte, atès que no hi ha vida sense projecte. Un projecte que constituirà l'ésser veritable de l'home, una vida que no existirà més que en la mesura que es realitza a partir de les seves possibilitats més pròpies i singulars. D'aquí que l'existència no

sigui possible sense llibertat creadora, sense la capacitat d'anar-nos fent a partir de les possibilitats que se'ns van obrint en l'horitzó. Viure és projectar-se en el doble sentit de la paraula, és a dir, com a programa i com a projecció d'aquest programa en un món. Viure de veritat significarà posicionar-se tant en relació amb el passat com en relació amb allò que encara no som però que podem ser.

En aquest text ens farem partícips de la concepció orteguiana de la vida com una tasca projectada en termes de missió i d'empresa, d'un camí que construirem sense perdre mai de vista aquell horitzó anomenat fons insubornable, el nostre *jo* més profund. Només d'aquesta manera la vida humana adquirirà aquella densitat ètica que la convertirà en autèntica i veritable. Això voldrà dir que la moralitat de la vida radicarà en allò que cada home és de forma inexorable, en aquell *jo* profund que ens impel·leix a realitzar un determinat projecte personal.

El *quid* de tota vida humana no consistirà d'arribar primer, sinó d'avançar en alguna direcció, d'anar fent camí fins arribar en algun lloc. Tot inspirant-nos en una bella metàfora utilitzada per Aristòtil en *l'Ètica a Nicòmac*, es tractarà que aquesta fletxa que és la vida no perdi el blanc personal del seu ésser. Com ho fa una fletxa disparada per un arquer expert i savi, existir consistirà d'apuntar correctament i clavar-nos en el fitó adequat, que la vida tendeixi a la seva plenitud. Serà aleshores quan l'existència es plantejarà com un anhel de viure veritablement aquelles possibilitats que tenim davant nostre, sentir-nos una tasca que cal realitzar a partir d'un projecte o programa, convertir-nos en un projectil llançat després d'elegir el seu blanc.

Saber que som algú que ha de prendre possessió de la seva existència, que ens fem tot elegint la nostra forma de viure, la nostra opció fonamental. Adonar-nos que viure és crear aquell ésser que nosaltres som, que existir és ser el que en cada cas decidim ser, anar descobrint i inventant el guió de la nostra vida. Es tractarà de no oblidar que l'anhel de felicitat i llibertat és l'expressió de la realitat radical de l'home, que els covards i els deshonestos són també inautèntics. No perdre de vista el drama i l'aventura en què consisteix la nostra vida, que viure és invocar el sentit de tots els nostres sofriments, allò pel qual encara val la pena patir i morir. Comprometre'ns en cos i ànima a una tasca que depèn de nosaltres, fer-nos càrrec d'aquesta obra que és la vida, preocupar-nos per anar coincidint amb nosaltres mateixos.

Parlar de projecte vital significarà fer referència al nostre secret més recòndit, a aquell fons més profund que espera ser descobert per poder créixer i madurar en forma de vida plenament realitza-

da i consumada. És a dir, involucrar-nos plenament a l'encalç d'una obra definida per la vocació i el destí, haver comprès que la vida cal conjugar-la al voltant d'un projecte concret i molt determinat. En qualsevol cas, comprendre que som la nostra vida i que aquesta consisteix en un determinat programa que haurem de realitzar en aquest món que ens ha tocat viure.

La vida com a vocació i destí

En la vida hi ha quelcom que roman invisible per als altres, però que cadascú pot sentir en el seu interior més profund: la fidelitat o la traïció al que sentim com una vocació o destí que cal complir. Si la llibertat ens ha estat destinada per complir una missió en la vida, renegar d'aquest imperatiu significarà davallar fins a la inautenticitat, deixar de justificar la nostra existència. Només serà lliure aquell que sap el que vol i per què ho vol, aquells homes que han decidit ser autènticament ells mateixos. D'aquesta manera, la vocació consistirà a sentir-nos cridats a una figura de vida concreta i determinada, una forma existencial que ens reclama la seva realització.

La vida humana no és una cosa, sinó més aviat un drama, una obra feta per aquest poeta o novel·lista que som nosaltres mateixos. Però aquesta obra haurà de seguir unes pautes determinades, és a dir, un guió que se'ns donarà en forma de destí i vocació. Serà així com la vida consistirà en un esforç renovat per no deixar de ser nosaltres, per ser els responsables d'una obra que doni sentit a la nostra vida, una obra feta sota l'advocació del nostre destí. Només així la nostra vida podrà anar-se desplegant davant dels nostres ulls, podrà cristal·litzar en forma d'existència autèntica i noble.

Ens sentim molt propers a aquells autors que, al llarg de la seva obra, s'han esforçat per rehabilitar la vella noció de *vocació* tot convertint-la en aquella arrel a partir de la qual naixerà aquest projecte que és la vida. Perquè conèixer-nos i descobrir dins nostre una vocació que ens incita a tensar-nos en un determinat sentit serà la prova que sí sabem què fer amb la nostra existència, que hem començat a comprendre el nervi vital de la nostra condició més personal. La vocació és el destí de l'home i qui no l'accepta condemna la seva vida a la inautenticitat, que es perdi i s'anorrei.

També parlarem del destí com a sinònim de vocació, missió i tasca, com l'horitzó que ens permetrà albirar el nostre camí, com la direcció que haurem d'emprendre per assolir l'autenticitat vital. D'aquesta manera, autenticitat i inautenticitat seran formes d'en-

carar-nos al nostre destí, d'encarnar la nostra vocació més íntima i personal. Per això mateix, haurem d'inclinar-nos damunt la nostra existència per veure-hi allò profund que s'hi amaga. Tal com digué Albert Camus: "*Saber si es pot viure sense vocació és tot el que m'interessa.*"

Ser autèntics significarà entregar-nos plenament a alguna cosa, lliurar-nos amb cos i ànima a una activitat a través de la qual s'acompleixin els desigs del nostre destí, el signe de la nostra *vocació*. Per aquesta raó caldrà dilatar i ampliar el concepte de *vocació*, mirar de reintegrar-lo en el si d'una concepció que contingui i contempli la nostra dimensió personal i vital més ineludible. Ser un mateix i, per tant, autèntics exigirà començar per construir el propi personatge sense haver de recórrer a la galeria de les màscares prefabricades que la societat ens va oferint a cada pas. Un cop llançats a l'existència resoldre'ns a ser algú, a ser qui hem de ser. D'aquí que l'home sigui infidel amb si mateix quan es nega a entregar-se a la seva vocació, a realitzar el seu jo, a viure la seva vida de la forma més personal.

Només serà moral aquell individu que amb la seva vida faci el que ha de fer, que construeixi la seva existència a partir d'una elecció originària. Per aquest motiu, el motor d'elecció de tota vida noble i autèntica serà la vocació o el destí. Comprendre que no hi ha vida sense vocació, sense crida íntima, que la vocació prové del més íntim ressort vital. Veure en la vocació aquella instància respecte la qual ens sentirem *vocats* d'una manera més fonda i persistent, allò que constitueix la nostra aspiració vital real i veritable. Una vocació que actuarà invocant-nos i convocant-nos en una direcció determinada i precisa.

Quants homes segueixen sense conèixer-se a ells mateixos, sense estimar veritablement la vida, sense preguntar-se per la seva vocació o destí, tot relliscant per damunt de la vida sense descobrir el millor d'ells mateixos. Molts són els homes desmoralitzats en el sentit d'aquell que no està en possessió de si mateix, que està fora de la seva autenticitat radical. Aquests seran els que no viuran la seva pròpia existència, vides on el destí quedarà per omplir. Al llarg de la vida tindrem ocasió de veure algunes de les poderosíssimes maneres que els homes tenen per escapar al repte de l'autenticitat.

Mentre que les coses o els animals són, però no existeixen (*Dasein*), l'home, a més de ser, podrà existir, podrà esdevenir existència (*Existenz*). Enfront d'aquells éssers que no poden deixar de ser el que són, l'home sempre podrà deixar de ser el que és, no realitzar aquella existència singular, única i inimitable a la qual

està cridat. Per evitar-ho, haurem de decidir on veritablement cal anar, tenir les forces suficients per elegir i aferrar-nos a la nostra vocació, per exposar-nos existencialment. Serà aleshores quan, llucat el rumb, podrem fer quelcom amb la nostra vida i edificar la nostra personalitat.

L'home pròpiament no és, sinó que viu; és a dir, existeix i lluita per arribar a ser qui és. És per això que viure és l'obligació de ser autènticament i lliurement lleials al nostre destí i a la nostra vocació. Viure en tot moment consistirà a fer el que cal fer i evitar fer qualsevol cosa. La vida és tasca i la veritat de la vida és la vida autèntica de cadascú. Ni més ni menys que convertir la nostra vida en un gran i únic esdeveniment, arribar a la noblesa d'aquell que ha posat distància respecte la mediocritat i vulgaritat existencial.

En la lleialtat a aquesta vocació és on es jugarà l'autenticitat de la nostra existència, la prova que hem existit veritablement. Si tota vida ha de tenir un argument que li doni nervi i consistència, si tota vida és un drama que haurà de fer realitat un guió anomenat *vocació* o *destí*, l'autenticitat consistirà a portar a la pràctica totes aquestes veritats. Si només podrem parlar de llibertat autèntica des del compromís i la sinceritat, la vocació i el destí tindran una importància decisiva en el nostre camí per ser persones, per humanitzar-nos plenament.

La vida i les situacions límit

Hauríem d'aprendre que les *situacions límit* desemmascaren i ens obren el camí de la veritat, ens obliguen a enfrontar-nos a nosaltres mateixos, que només existim quan topem amb el mur de les *situacions límit*. També que la llibertat consisteix a prendre consciència de les nostres limitacions. Com va dir Camus, no arribarem a ser lliures de veritat fins que no deixem de tenir por a la mort. Com ens deia Saint Exupéry: "*Només el desconegut aterra als homes, però el desconegut deixa de ser-ho per a qui ho encara.*"¹

Hauríem d'aprendre a acceptar i resistir els límits de la nostra existència, que trobar-nos cara a cara amb les *situacions límit* serà el primer pas per esdevenir qui som. L'home només arribarà a ser ell mateix quan, a través de la seva acció, hagi decidit on ha d'anar; quan, a través de l'acció, hagi superat la por a acarar les *situacions límit*. Serà a partir d'aleshores que podrà aflorar el nostre veri-

¹ A. de SAINT-EXUPÉRY, *Tierra de hombres*, p. 57.

table *jo*, quan el nostre ésser es presentarà despul·lat de tota màscara o aparença falsa.

D'aquí que puguem afirmar que la negativa a ser existència és negar-se a ser realment home, a renunciar a la nostra humanitat, a deixar d'encaminar-nos vers alguna direcció. Que negar-se a enfrontar-se a les *situacions límit* equival a ser inautèntics, que només aquells que saben de la seva mort saben de la seva existència, saben que el seu *jo* és únic i irrepetible.

Experimentar les *situacions límit* de la mort i el sofriment vol dir experimentar-se com a persona. Només acceptant la mort i el sofriment la vida conservarà el seu sentit i podrem ser autèntiques existències. Mort i sofriment seran els trampolins des dels quals podrem llançar-nos al mar de l'existència; només passant per ells podrem donar profunditat a la nostra existència, descobrir el nostre projecte vital, autenticar-nos plenament.

Per això caldrà entendre les *situacions límit* com a possibilitats per realitzar-nos i no com a barreres insuperables o obstacles per al nostre alliberament. Només així, acariciant unes veritats que no comprenem del tot, podrem acomplir la missió de viure, podrem existir autènticament. El mateix que viure sense tenir por a les preguntes sense resposta, aquelles a partir de les quals anirem definint la nostra existència. Tal com dirà Milan Kundera: "*Dit en altres paraules: precisament les preguntes que no tenen resposta són les que delimiten les possibilitats de l'ésser humà, són les que tracen les fronteres de la nostra existència.*"²

Només podrem ser autèntics assumint el compromís entre nosaltres i el món, fent-nos càrrec de la nostra situació dins del món tot intentant transcendir-la a través de l'acció. Gosar existir sense perdre de vista que la vida és un complex, contradictori i inexplicable viatge cap a la mort, però també vers l'autenticitat, que l'home es descobreix en enfrontar-se a les dificultats, que l'existència (*ex-sistere*) és un camí cap allò que ens transcendeix i ens sobrepassa. Descobrir a cada pas que viure és quelcom agònic, que és lluita amb un mateix i amb la mort, tensió per transformar-nos existencialment.

Com que la vida forçosament ens col·locarà davant la mort i el sofriment, caldrà no oblidar que allò més propi de l'home és la contingència, que la vida es construeix a partir d'aquells moments decisius que són les *situacions límit*. Mitjançant aquestes, trenquem el cercle de la nostra condició empírica i esdevindrem existèn-

² M. KUNDERA, *La insostenible lleugeresa del ser*, p. 149.

cies; gràcies a elles, ens quedarem fit a fit amb el nostre destí, amb aquella veritat que ens dóna forces per seguir esperant i seguir lluitant. Si el sentit del sofriment i la mort roman ocult en el més profund de la nostra existència, les *situacions límit* seran el preu que hem de pagar per convertir-nos en persones.

No desapropitar i rebutjar les *situacions límit*, sinó convertir-les en estímuls per tal de buscar aquella direcció que pugui fer vibrar la nostra existència serà cap on apuntaran algunes de les idees més importants d'aquest assaig. Només a través de les *situacions límit* podrem dur a terme aquell autoconeixement que ens aproparà a la nostra veritable humanitat, podrem elaborar la nostra biografia més personal. Només passant per elles podrem autoelegir-nos significativament i humanament, saber que la recerca de la veritat no pot separar-se de l'autorealització. D'aquesta manera, comprendrem que no hi pot haver veritat si no és per a algú, que la veritat és el que fa viure i no sols el que fa pensar, que la veritat és la subjectivitat i, per tant, allò pel qual viure i morir (Kierkegaard). Apostar pel que creiem que és la veritat, una veritat existencial, la veritat de l'autenticitat.

Existir és romandre fidels al que creiem que és el nostre destí, allò que es revela en aquells moments decisius que tot sovint ens sobrepassen, però també aquells en què la veritat de la nostra vida es fa transparent. Confiar en aquelles cruïlles de camins que ens obren les portes a les grans opcions, que ens porten a saber què hem vingut a fer sobre aquesta terra. Confiar que les *situacions límit* no són el contorn infranquejable on acaben les possibilitats, sinó el marge real on comencen les opcions més pròpies, aquelles possibilitats que ens convertiran en persones.

Entre totes les *situacions límit* destaquem la mort i el sofriment. D'aquí que creiem que el valor d'una filosofia es mesuri per la manera com dóna resposta a qüestions tan transcendents. Enfront de la banalitat que pretén dissimular la mort, el sofriment i, per tant, el caràcter tràgic i problemàtic de la nostra existència, acudim a filosofies preocupades per la condició existencial, per tot allò que li dóna gravetat i serietat. Molts dels pensadors que ens acompanyen ens diran que la mort pot ajudar-nos a valorar la vida, impedir que transcorri sense rumb ni nord. Molts d'ells ens proposaran una ètica de l'autenticitat.

La vida autèntica

Si la realitat radical és la vida, la nostra proposta ètica i antropològica tindrà com a màxim argument que aquesta sigui respec-

tada i reconeguda. La vida ens descobreix en la profunditat del seu ésser la vocació i el destí com ineludibles referents de l'autenticitat, la vida se'ns apareix com un llarg camí pel qual ens orientarem gràcies a la vocació i al destí, el camí al llarg del qual bastirem el nostre *home interior*. La més íntima veritat rau en la vida i aquesta és sempre personal, concreta i individualíssima, és a dir, arrelada al moll de l'ós que emana del nostre *jo* íntim i personal, i per això mateix, únic, singular, irrevocable i ineludible.

En canvi, molts són els que deixen de confiar en un sentit de la vida que pugui comprometre fins al final, els qui desconeixen que la vida ha de néixer del nostre interior, els qui moriran sense saber allò que dormia en el seu interior. Molts són els que no es decideixen a ser fidels a la seva vocació, a emprendre el camí de la integritat existencial, que es resignen a *fer el paper* perquè no tenen l'audàcia suficient per atrevir-se a ser ells mateixos, a ser autors de la seva existència.

Molts són els que defugen aquella crida interior que l'ésser humà només pot escoltar en el silenci interior ja que es troba en el fons del seu cor. Molts són els que no saben que només en el silenci serem a les escoltes de la mort, que serà gràcies a la solitud que ens retrobarem amb el nostre ésser més radical. L'home que caracteritza el món actual ha oblidat la capacitat de ser novel·lista d'ell mateix i, per tant, de la seva pròpia vida, d'imaginar arguments en funció dels quals traçar i reconduir les diferents peripècies de què es compon tota vida humana

Molts són aquells que viuen distrets i només pendents d'allò que no són, d'allò que és públic i que per això mateix no és ni íntim ni personal, d'allò que és de tothom però, al mateix temps, de ningú. Molts són els que no saben que el més important és respondre a la pregunta: com i per què viure?, que la vida és una tasca que l'home s'assigna a si mateix, que en funció d'assumir o renegar del seu significat més profund assolirem l'autenticitat o rodolarem vers la inautenticitat.

Són encara molts els qui desconfien de si mateixos i, per això mateix, fracassen existencialment, els qui han dimitit de l'exigent ofici de ser persones per por a constatar que la vida no és una empresa fàcil, que tot s'ho han de guanyar a pols. Són molts els qui prefereixen la seguretat a la veritat, els qui temen la llibertat i l'autenticitat, els que prefereixen viure encadenats davant d'un televisor que exposats a la intempèrie i al risc de l'existència.

L'home és l'únic animal que s'oposa a ser qui és, que rebutja l'aventura de convertir-se en persona. Però tots aquells que renuncien a ser qui són, a ser amos de si mateixos, es maten en vida,

esdevenen uns suïcides existencials. Temerosos d'exposar-se al risc i al fracàs, la seva vida consistirà en una fuga perpètua de l'única realitat autèntica. Res del que faran serà per inspiració sincera del seu programa vital, totes les seves accions les realitzaran per tal de compensar, d'una manera mecànica i buida, la mancança d'un destí autèntic.

Són molts els que no saben que l'home no ha deixat mai de ser una tasca per a si mateix, que la vida és una realització en què autor i obra són la mateixa cosa; que la veritat de la vida, és a dir, la vida autèntica de cadascú, consistirà a fer el que s'ha de fer. Si l'home és un programa vital que cal realitzar, la possibilitat de no realitzar-lo comportarà haver falsificat la nostra vida, haver malbaratat la possibilitat de fer alguna cosa important amb la nostra existència.

Tot el contrari de l'home decidit i resolt a ser ell mateix, que ha acceptat posar-se al servei d'aquell qui ha de ser, a emprendre el camí de l'autenticitat. Els homes autèntics són aquells que, sense descans ni treva, s'obliguen a assolir els diferents reptes plantejats en el seu horitzó vital. D'aquí que la voluntat d'exigència es converteixi en la clau per discernir les diferents actituds que l'home podrà emprendre envers la vida.

L'home aconsegueix el sentit de l'existència realitzant valors, i entre ells, el valor de l'autenticitat, aquell que consistirà a ser protagonistes màxims de les nostres vides. Comprendre que l'home sempre està en camí, sempre està realitzant-se, que l'existència humana es troba *in fieri* i, per tant, sempre oberta a desercions i caigudes dins la inautenticitat, serà condició de possibilitat de tots aquells que es facin solidaris de la proposta filosòfica que hem anat plantejant al llarg d'aquest opuscle.

Comprendre que l'home no és quelcom merament donat, sinó quelcom per fer, quelcom que es troba en les nostres mans, quelcom sempre incert i problemàtic. Ser home és arribar a ser home, millor dit: persona. Ni més ni menys que arribar a ser un mateix tot superant aquells que ens enganyen i ens distreuen de la nostra autèntica tasca, del que constitueix la noblesa humana. La vida és el que som a mesura que anem fent i actuant, però també és un drama on es jugarà l'èxit o fracàs d'aquesta empresa que significa existir.

Protagonistes com som d'una vida única i intransferible, haurem de resoldre el seu problema, la pregunta incessant pel seu sentit i valor. Només podrem deixar de formar part de la *massa* si deixem de ser acomodaticis i mandrosos amb nosaltres mateixos, si seguim l'exigència que emana de la nostra consciència, aquella que ens

mana el següent: *Sigues tu mateix!* Hem de respondre davant de nosaltres mateixos de la nostra existència, hem de voler ser els timoners d'aquesta nau que és la vida, hem de maldar perquè convergeixin qui som amb qui volem ser.

Creiem que l'home no és, sinó que es fa, que la vida és quelcom que es va fent a mesura que anem actuant, que en cap moment podrem oblidar la incertesa de tota existència humana. Creiem que existir és trobar-nos amb l'obligació de realitzar una vida, de construir-nos una persona, que la vida es construeix a mesura que anem traçant el nostre camí, a mesura que anem articulant les nostres passes al voltant d'un projecte vocacional.

La vida se'ns dóna o, millor dit, hi som llançats, però aquesta vida és un problema que necessitem resoldre nosaltres mateixos. La nostra vida és el nostre ésser, la nostra vida és la nostra existència, viure és anar escrivint sense pautes donades per endavant, sense models preestablerts, viure no és recórrer una ruta ja traçada i predeterminada, quelcom resolt de bell antuvi que estalviaria la nostra decisió. Hem de decidir qui hem de ser, hem de sostenir-nos sense defugir les nostres responsabilitats, *ningú pot decidir per nosaltres, tot ha de sortir de nosaltres. En paraules de Nietzsche: "Ningú pot construir-te el pont damunt del qual precisament has de creuar el riu de la vida; ningú, sinó tu mateix [...] Existeix en el món un únic camí pel qual ningú sinó tu pots transitar: On porta? No preguntis, segueix-lo!"*³.

Estimar la vida és l'exigència que vocació, projecte i existència acabin concordant. Viure es anar decidint a cada pas i a cada moment allò que volem ser, viure és optar a favor d'una o altra possibilitat humana, assumir el nostre destí més íntim i personal i, a partir d'aquí, començar a caminar. En canvi, negar-nos a qüestionar el món, emmascarar-nos darrere d'allò establert i convencional, buscar la comoditat de no preocupar-nos per res ni per ningú..., seran les maneres de viure inautènticament; també ho seran preferir la seguretat a la veritat, conformar-se a restar encadenats al fons de la caverna (Plató), escapar al risc de viure de veritat, negar-se a construir un món més autèntic i humà.

Enfront de tot això caldrà recordar que la realització de la llibertat com a tasca personal es desenvoluparà sempre en funció d'un projecte fonamental que en direm *vocació* o *destí*. Viure significarà projectar-nos i transcendir-nos en direcció a un horitzó apuntat per la vocació o el destí. Només respectant i essent fidels a aquesta opció fonamental podrem realitzar-nos i assolir l'autenticitat,

³ F. NIETZSCHE, *Schopenhauer como educador*, p. 39.

només així veurem que viure és anar assumint el que encara no existeix però que pot existir, fer créixer la major possibilitat de l'home, aquella possibilitat més personal que cal anar creant a cada instant.

La nostra vida és una tasca que ningú pot fer per nosaltres, per això haurem de centrar la nostra existència al voltant d'un projecte ètic que sigui obertura al futur, esdevenir un projectil a través del qual la nostra vida s'obri pas entre les circumstàncies. El que hauríem de fer és vertebrar les nostres accions al voltant d'una idea per la qual viure i morir, d'un sentit que faci possible el compromís total amb la nostra existència. Només convençuts que la nostra pàtria es diu *llibertat* esdevindrem existències llançades a l'encaç de la nostra veritat més íntima, del nostre *jo* més profund, només així podrem llevar aquella bellesa que dorm en el fons de tota existència.

La vida és quelcom que està permanentment sotmès al risc de la decepció o la deslleialtat, a les contingències de l'inesperat o inevitable, viure és ineludiblement risc i aventura, agonia amb un mateix; tensió per ser qui som; lluita, cos a cos, amb la mort, al cap i a la fi, possibilitat de ser inautèntics i acabar fracassant. Mentre ens trobem en moviment no haurem arribat a completar i culminar del tot aquell destí que s'anunciava en termes de vocació o fons insubornable. Sempre ens trobarem en camí de poder assolir aquella plenitud a la qual estem cridats des que naixem.

Això també significarà que ser home equival a realitzar una vocació, que només li correspon a l'home donar-li un sentit a la vida, que d'aquest sentit dependrà el seu valor. Malgrat que una vida es compongui de milers de moments i dies, aquests instants i dies poden ser reduïts a un: el moment en què un home escateix qui és, quan es veu cara a cara amb si mateix. En paraules de Borges: "*Cada uno se define para siempre en un solo instante de su vida, un momento en el que un hombre se encuentra para siempre consigo mismo.*"⁴

Veure la nostra vida com un drama interpretat i resolt des de la més estricta singularitat. Perquè només hi ha veritat existencial quan sentim que els nostres actes són irrevocablement necessaris, quan veiem que sense aquests actes la nostra vida no seria la nostra vida, quan la nostra existència és allò que necessàriament havia de ser, quan copsem que tot allò que fem es realitza a partir de la necessitat més alta. Serà aleshores quan tindrem consciència d'ha-

⁴ J.L. BORGES, *Obras Completas*, III, p. 216.

ver-nos convertit en autèntics, en veritables artífexs de la nostra existència, quan ens adonarem que el nostre rostre és la màscara que buscàvem, la veritat de la nostra vida.

Abstract

In this article, the author proposes an introduction to a philosophy of authenticity. All those concepts around this important notion in last century existentialist philosophy are considered. Mainly following Ortega y Gasset, the author shows the traces of humanist ethics focused on the sense and value of life.